

[Inger Stilling Pedersen]

Det må også være helt klart, at arbejdsskader ikke bare drejer sig om et spørgsmål mellem arbejdsgiver og arbejdstager; det er et spørgsmål for hele samfundet, for hvem kommer til at hænge på de ting, der sker, på længere sigt? Det gør samfundet, og derfor bør vi også alle have en fælles interesse, et fælles ansvar over for det her, uanset hvilken partifarve man har.

I Kristeligt Folkeparti er der ingen tvivl om, at vi mener, det er uhyre vigtigt, at arbejdsmiljøet bliver så godt som overhovedet muligt. Det gælder, uanset om man arbejder på en fabrik, i en virksomhed, eller om man arbejder i det offentlige, f.eks. som hjemmehjælper. Der ser vi netop i denne tid, at man fyrer folk og lader dem, der bliver tilbage, arbejde dobbelt med det resultat, at der opstår flere sygdomme og flere problemer. Derfor er det meget relevant, når vi behandler en sådan lov, at vi også ser på, hvordan vi hindrer, at skaderne opstår, selv om denne lov ikke direkte omhandler det.

I Kristeligt Folkeparti hersker der ikke tvivl om, at vi tror, det er uhyre vigtigt, at vi finder frem til love og bestemmelser og holdninger, der gør, at vi alle sammen har en fælles interesse i, at arbejdsmiljø, arbejdsforhold er så sikre, som de nu kan blive. Der vil altid være virksomheder, der er mere belastet end andre. Der er arbejdspladser, der er farligere end andre. Men det gælder om, at der bliver gjort det optimale, og at de gældende regler bliver overholdt af såvel arbejdsgiver som arbejdstager.

Arbejdsulykker og arbejdsskader opstår ofte, fordi man ikke overholder reglerne, det er måske mere besværligt at overholde dem. Derfor håber jeg, at drøftelsen i Socialudvalget måske kan foregå samtidig med en drøftelse i Arbejdsmarkedsudvalget. Der er ikke noget til hinder for, at man kan arbejde med disse problemer begge steder.

Kristeligt Folkeparti tilsiger en positiv udvalgsbehandling med åbenhed over for, om vi har mulighed for at gøre det bedre, således at det, der er godt her, bliver vedtaget så hurtigt som muligt.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Der er mange gode tilkendegivelser fra Kristeligt Folkepartis side, men det batter jo ikke noget. Man har nærmest den samme fornem-

melse som manden, der havde været i kirke og blev spurgt om, hvad præsten mente om synden, ja, han var nærmest imod. Man har fornemmelsen af, at Kristeligt Folkeparti nærmest går ind for så godt et arbejdsmiljø som muligt. Men det er jo ikke nok. Alle de pæne tilkendegivelser batter ikke noget, vi må have nogle forslag. Vi kan alle sammen stå og sige, at vi ønsker et bedre arbejdsmiljø.

Fru Inger Stilling Pedersen var inde på, at det er samfundet som sådan, der bærer udgifterne. Det har jeg også gjort meget ud af. Det er utrolig dyrt for samfundet. Men hvad foreslår Kristeligt Folkeparti? Hvilken side er de på? Den side, som regeringen er på, og som siger: Lad os skyde det ud, lad os endelig ikke gøre noget, der er kontroversielt. Eller går Kristeligt Folkeparti i dag eller i løbet af denne udvalgsbehandling ind for nogle forslag, som der er noget indhold i, som der er kød på?

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

For Kristeligt Folkeparti er det ikke bare nogle pæne ord, det er også handling. Det er et spørgsmål om, hvor meget man kan nå at få igennem inden for en overskuelig tid. Vi vil ikke hindre, at det gode i dette lovforslag bliver vedtaget. Men kan vi inden for denne periode også finde ud af, at der er ting, der er bedre, er vi også parat til at se på det.

Vi har ikke låst os fast på et endeligt ja til regeringen, men vi har sagt, at her er noget, som vi gerne vil se på. Det er bedre at få noget igennem nu end ikke at få noget igennem.

På selve arbejdsmarkedsområdet er det klart, at der må være nogle regler, der skal overholdes, og som vi også vil bakke op. Det er en fordom, man står og slynger hinanden i hovedet, at de borgerlige er sådan, og de andre er sådan. Jeg mener oprigtigt – og så kan hr. Taanquist tro på mig eller ej – at det er en samfundsopgave, som vi alle må være interesseret i bliver løst, uanset om man er arbejdsgiver eller arbejdstager eller ingen af delene, for til syvende og sidst falder det ned på samfundet som udgifter. Hertil kommer så, at mange får ødelagt deres tilværelse og får et dårligere liv. Altså vi må også have lidt tiltro til hinanden.

Hvis arbejdsgiverne på grund af stigende udgifter kan have svært ved at få det gennemført, så må vi lave nogle regler, det er klart. Der